

HI-JA van mijn EZELKEN

Een Kransje Seguidilla's

DOOR

POL DE MONT.

I.

Naast mijn ezel, wiens bellekens klonken,
daalde ik, fluitend, het bergpad af.
Vogeltjes piepten in heesters en stronken,
leutig stapte mijn ezel op draf.

Tusschen de bergen — tandarada!
werkte in den wijngaard het liefelijkst
[meisje . . . —
„Ezelken, groeten wij 't meisje?"

— Hi-ja!

II.

In 't schemergoud der middagzon,
den zonhoed op het hoofd,
stond zij, en perste in kuip en ton
het purperbloedend ooft.

Veel bietjes snorden rond . . . .
Zij wisten niet, waar 't lekkerst ooft was,
de druiven — of haar mond.